

Super Modern Things by Sebastiaan Bremer

Sebastiaan Bremer

Super Modern Things

99 Uitgevers/Publishers

Contents

Inhoud

Sebastiaan Bremer	5	<i>A complex system of tactile perception</i>
	9	Super Modern Things I
Julie Castellano	35	<i>Lilac wine</i>
	41	Super Modern Things II
Christian Viveros-Fauné	73	<i>First to fall</i>
	85	Super Modern Things III
	118	List of illustrations
	121	Biography / Bibliography
	124	Acknowledgements / Credits

Vulveeta Tulip (Vulveeta Toast), 2018

A complex system of tactile perception

Sebastiaan Bremer

If you want to find your way while walking in the dark, you see more when you do not look straight ahead, but slightly beside it. That way you can see much better where you want to go, and it seems as though the path lights up. The sentences of Vladimir Nabokov appear to work in much the same way.

With words and stories, he paints a world starting at its edges, gradually filling it in with puns, scents, and colors. This way, you find your path indirectly through the narrative unfolding before your eyes. An image emerges from the outside inward: the rustling of trees, the wind on your face, the sensation of the path beneath your feet, and the star-filled sky above your head.

I almost always listen to music while I work. If you listen carefully, you realize that a composition consists of highly specific elements that, after much searching and reflection, are the only ones left standing, making it precisely what it is. Music can lead you, wordlessly and with a sense of wonder, to the same source as literature. The combination of intention, experience, intelligence, and craftsmanship ultimately creates an original and sensuous work that has become an inseparable and essential part of the world.

While working, I stand or sit at a table. It always

Als je je weg wilt vinden terwijl je in het donker loopt, zie je meer wanneer je niet recht vooruitkijkt, maar er net naast. Zo kun je veel beter zien waar je heen wilt gaan, en lijkt het alsof het pad oplicht. De zinnen van Vladimir Nabokov lijken op dezelfde manier te werken.

Hij schildert met woorden een wereld via de randen, die hij langzaam invult met woordspelingen, geuren en kleuren. Zo vind je zijdelings je weg in het verhaal dat zich voor je afspeelt. Een beeld wordt gevormd door de samenkomst van buiten naar binnen: het geruis van de bomen, de wind op je gezicht, de sensatie van het pad onder je voeten en de sterrennacht boven je hoofd.

Ik luister bijna altijd naar muziek terwijl ik werk. Als je goed luistert, realiseer je je dat een compositie bestaat uit zeer specifieke elementen die, na lang zoeken en nadenken, als enige zijn overgebleven om het precies te maken tot wat het is. Muziek kan je woordeloos en vol vervoering naar dezelfde bron leiden als literatuur. De combinatie van intentie, ervaring, intelligentie en vakmanschap creëert uiteindelijk een origineel en sensueel werk dat een onafscheidelijk en essentieel onderdeel van de wereld is geworden.

Ik werk staand of zittend aan een tafel. Het duurt altijd lang om een van mijn werken te maken, en

A purpose in liquidity, 2025 [detail]

A purpose in liquidity, 2025

However humanity, 2025

Peace of the crumbling houses, 2025

A newborn wonder (diptych), 2026

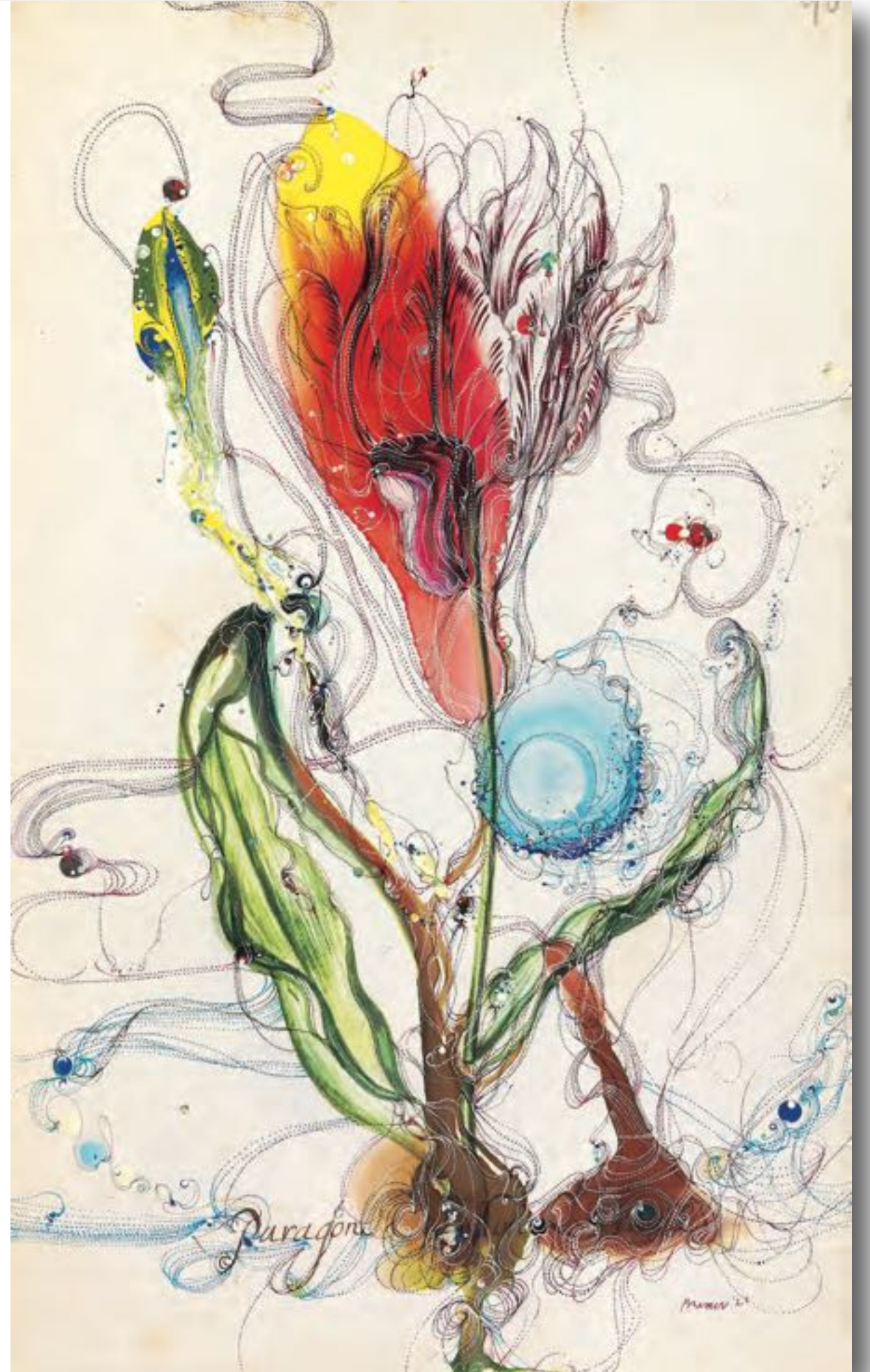

How melancholy we are, how tender (diptych), 2025

Murmur of satisfaction, 2025

Hove into sight, 2025

Share in flowers, and kiss, and call, 2016

Lilac wine

Julie Castellano

I met his work before I met him. The first time was at Roebeling Hall, which was a new and exciting gallery in New York City, sometime around 1998. I didn't know anything about him then – just the work, on its own terms. Before I ever met Sebastiaan, I saw his work and responded to it immediately. That feeling stayed with me forever.

There was something about those obsessive dots covering the surface that felt like an invitation to explore. I couldn't look away. I was completely mystified. I was young then – impatient, passionate, reckless, ambitious – and the work seemed to operate on an entirely different sense of time. All of those tiny, hand-painted dots must have taken forever to make, layered over a family photograph that would have taken a fraction of a second to capture. That contrast stayed with me. The conversation between the subject matter of the photograph and the painting on top was uniquely compelling.

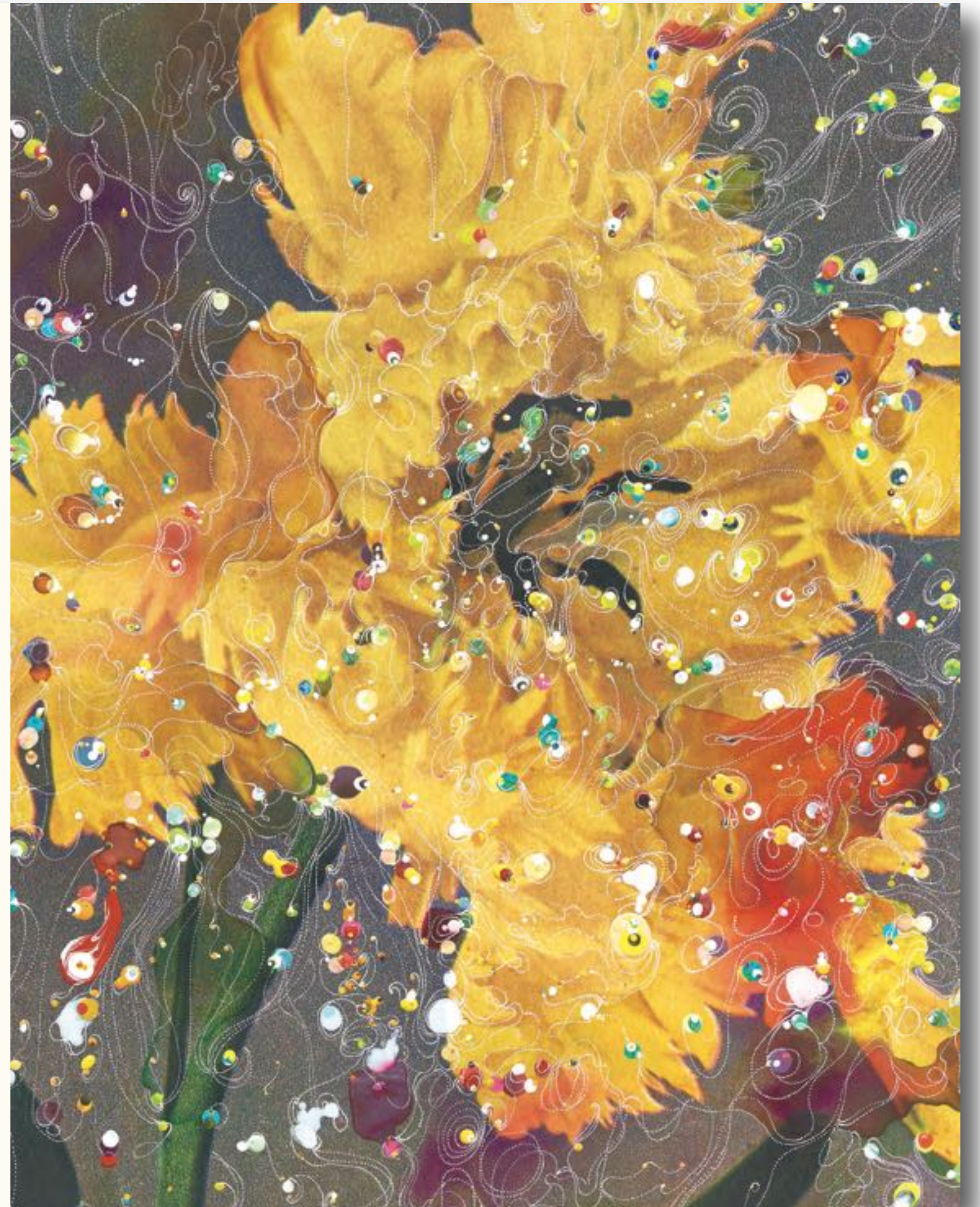
I stood there longer than I expected to. The longer I looked, the more the image began to shift. Strange, psychedelic forms emerged – fragments that felt like they belonged to something older, Old Master references I couldn't quite place but were put into new context, and then those areas that dissolved into abstraction. The surface opened up into pathways – wandering, associative,

Ik leerde zijn werk kennen voordat ik hem ontmoette. De eerste keer was in Roebeling Hall, destijds een nieuwe en opwindende galerie in New York City, ergens rond 1998. Ik wist toen niets over hem – alleen over het werk, dat volledig voor zichzelf sprak. Nog voordat ik Sebastiaan ooit ontmoette, zag ik zijn werk en en raakte het bij mij een snaar. Dat gevoel is me altijd bijgebleven.

Er was iets aan die obsessieve stippen, die het oppervlak bedekten, dat voelde als een uitnodiging om verder te kijken. Ik kon mijn blik er niet van afwenden. Het werk intrigeerde me volledig. Ik was jong toen – ongeduldig, gepassioneerd, roekeloos, ambitieus – en het leek alsof het zich bewoog in een totaal ander tijdsbesef. Al die kleine, met de hand geschilderde stippen moesten eindeloos veel tijd hebben gekost, aangebracht over een familiefoto die in een fractie van een seconde was vastgelegd. Dat contrast bleef me bezighouden. De dialoog tussen het onderwerp van de foto en de schildering daaroverheen was uniek en onweerstaanbaar.

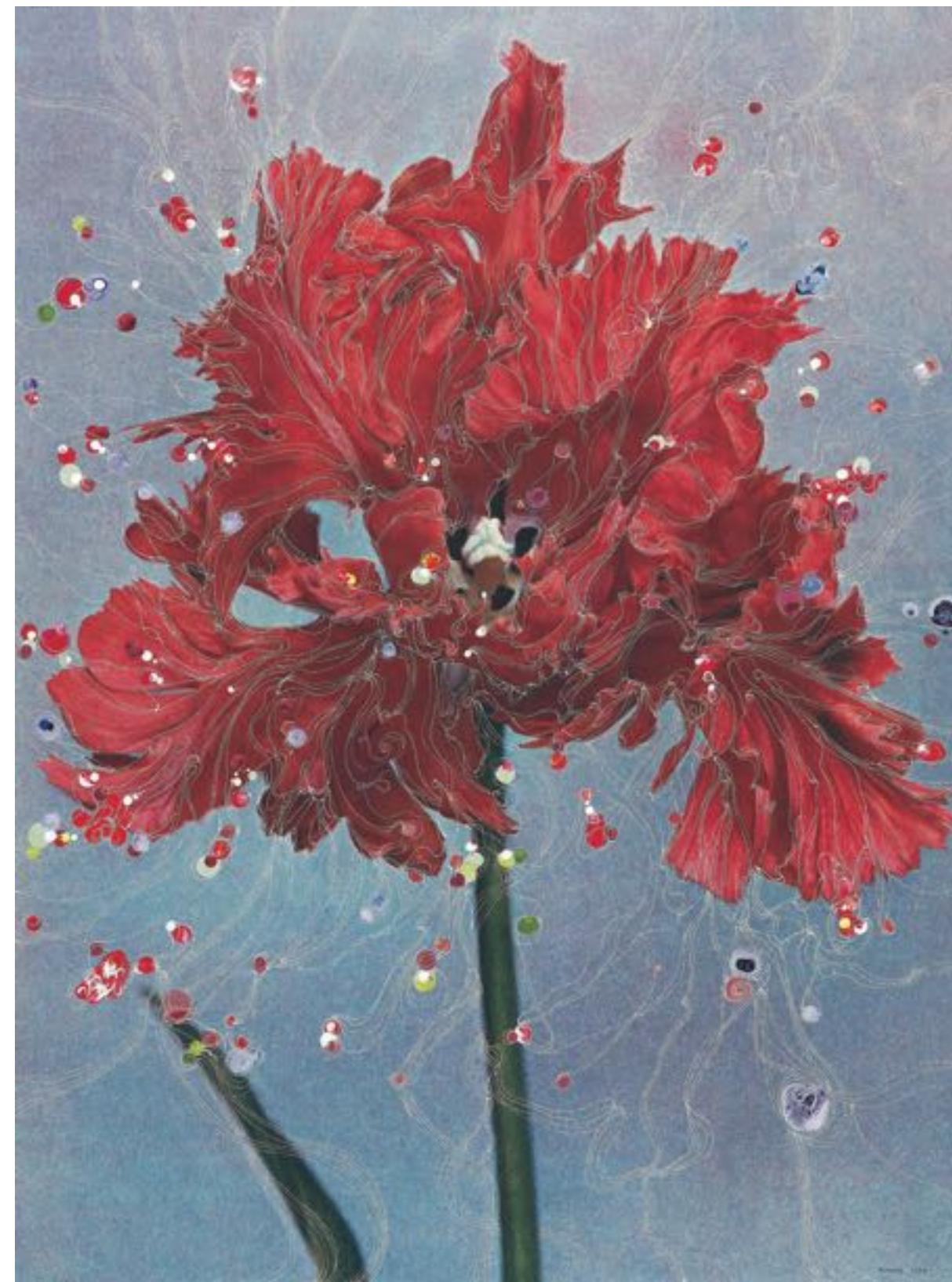
Ik bleef er langer staan dan ik had verwacht. Hoe langer ik keek, hoe meer het beeld begon te verschuiven. Vreemde, psychedelische vormen verschenen – fragmenten die leken te verwijzen naar iets ouds, echo's van oude meesters die ik niet helemaal kon plaatsen maar die in een

Singing, or flame, or scent, or hue, 2025 [detail]

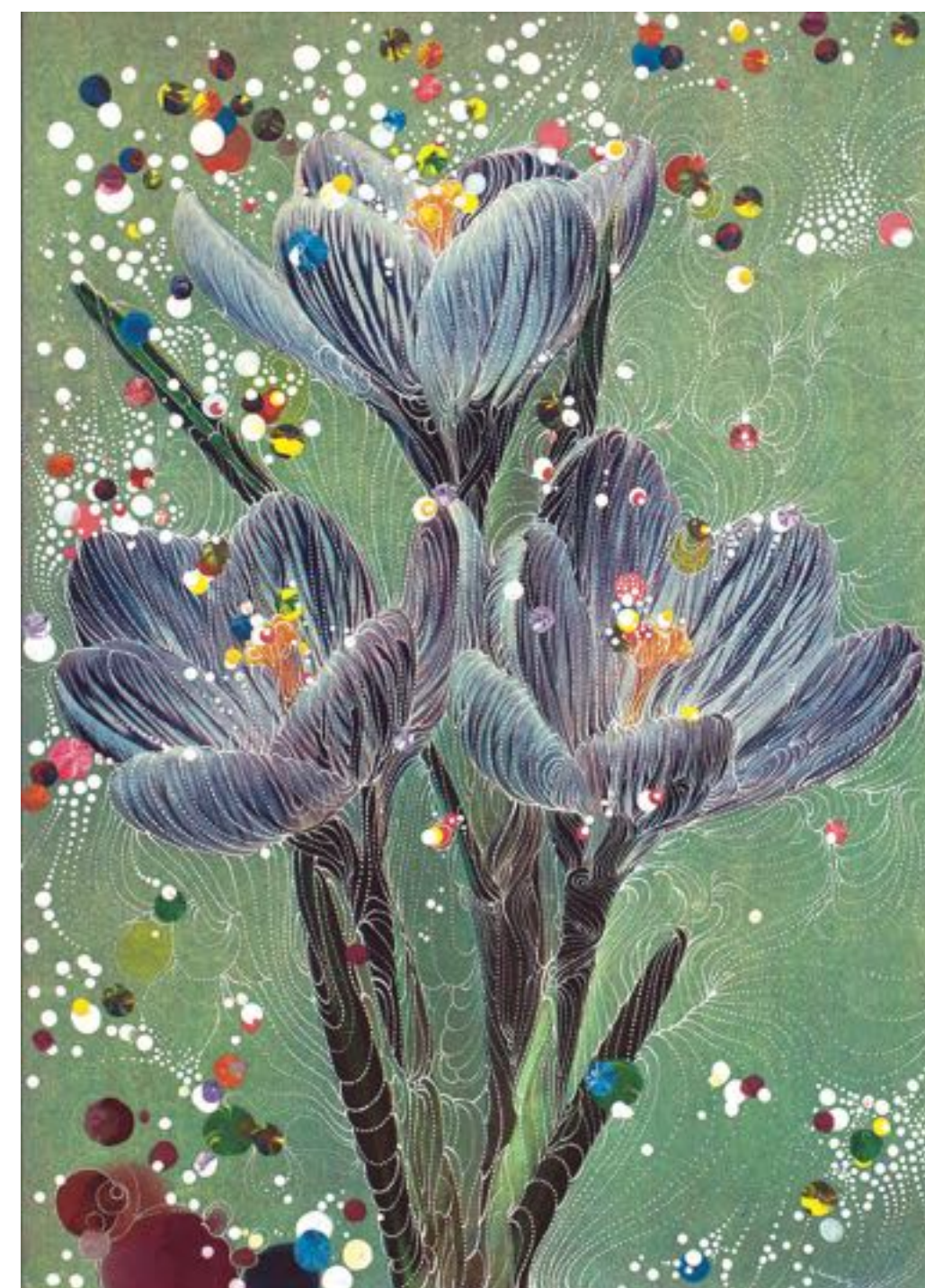

Singing, or flame, or scent, or hue, 2025

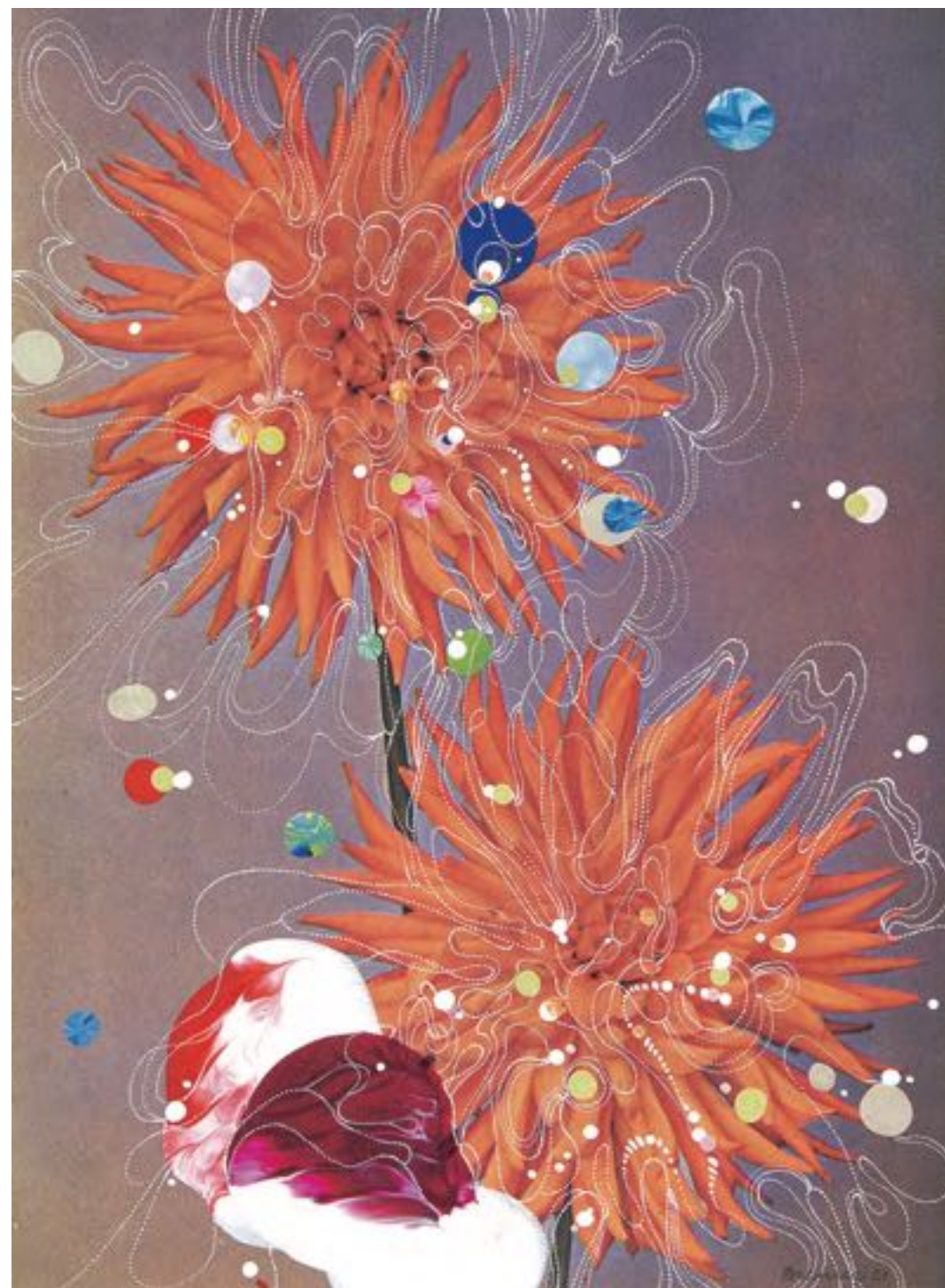

Enorme Rode Parkiet Tulip, 2024

Crocus Striped Beauties, 2015

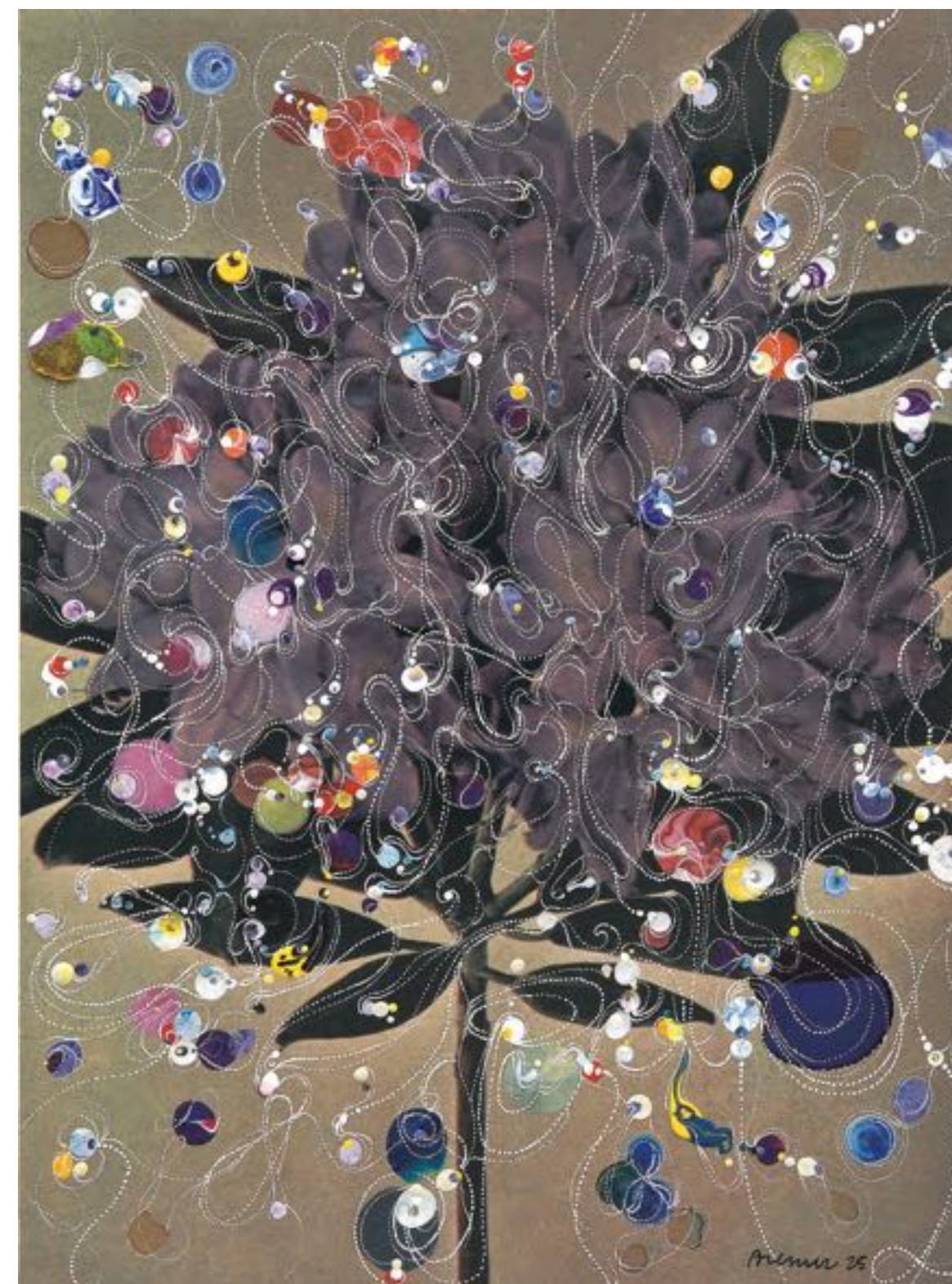
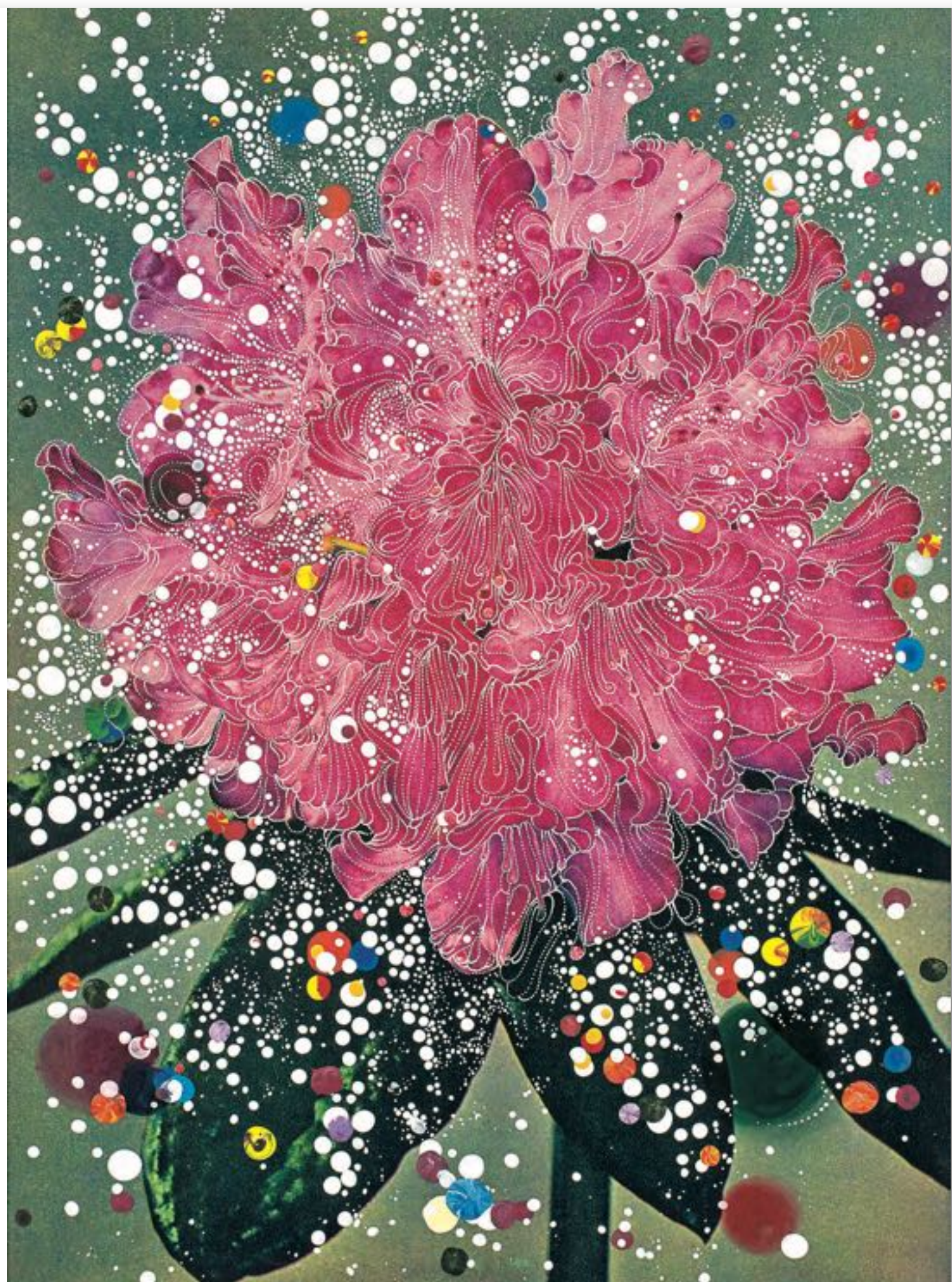
Clematis Hybrid Prins Hendrik, 2015

Semi-Cactus Dahlia Preferent, 2021

Semi-Cactus Dahlia Voorzitter Oud, 2021

About the errands of the wind, 2025

Rhododendron Hybridum Queen Mary, 2015

The bright crest of the ever-growing past, 2025

First to fall

Sebastiaan Bremer's flower paintings

They called me the hyacinth girl.

– T.S. Eliot, *The waste land*

Flowers are universally recognized as harbingers of spring. In New York, they appear mostly as varieties around city parks but also as a seasonal display of 60,000 tulip blooms on Park Avenue, from 54th to 86th Streets, in April and May of each year. Asia's biggest flower garden flourishes during the month of March, courtesy of the Srinagar Tulip Festival in Kashmir, India – as many as 74 acres of land overflow with multi-hued beds, water fountains and manicured walkways. In The Netherlands, where 80% of the world's tulip bulbs are grown, spring sees the efflorescence of an estimated 8.5 to 9 billion tulips and other bulb flowers in agricultural fields across the land, resulting in a riotous mixture of color and commerce, short-lived beauty and centuries-old floriculture.

When you hear the word “tulip”, The Netherlands and Dutch painting invariably come to mind. This is partly due to a long tradition of still life flower painting that helped give shape to that country's Golden Age – one that stretches across centuries of European art and, unsurprisingly, shows no sign of abating today. This artistic inheritance, an enduring devotion to petaled likenesses, constitutes a veritable Kew Gardens of floral imagery. Among its most original and weirder examples are drawings, paintings, photographs and sculptures by artists as varied – and

Bloemen worden wereldwijd gezien als de aankondigers van de lente. In New York verschijnen ze vooral als perkbeplanting in stadsparken, maar ook als een seizoensspektakel van zestigduizend tulpen op Park Avenue, tussen 54th en 86th Street, ieder jaar in april en mei. De grootste bloementuin van Azië bloeit in maart tijdens het Srinagar Tulip Festival in Kasjmir, India

Ambrosius Bosschaert de Oude, *Bouquet of flowers in a stone niche*, c. 1618

Jacob Vosmaer, *Still life with imperial crown in a stone niche*, 1613

variously motivated – as Jan Brueghel the Elder, Jacob Vosmaer, Jean León-Gérôme, Vincent van Gogh, Georgia O’Keefe and Jeff Koons.

The most recent additions to this vast *florilegium* are the sparkling yet melancholy paintings of Sebastiaan Bremer. A turmoil of tulips, azaleas, daffodils, roses, camelias, carnations, chrysanthemums, irises, anemones, narcissi, rhododendrons, and cactus flowers, they plumb and push forward the Netherlandish tradition while carrying on a profound conversation with art history past and present. To complicate – or, better put, concentrate, matters – Bremer paints neither on canvas nor on copper, as Ambrosius Bosschaert the Elder did when executing his pearlescent *Bouquet of flowers in a stone niche* (1618). He does so, instead, on existing photographic prints, like later photo-spiritists William H. Mumler, Hans Bellmer and Duane Michals.

Bremer is nothing if not manic about his intense

– maar liefst 74 hectare aan veelkleurige bloembedden, fontein en zorgvuldig aangelegde wandelpaden. In Nederland, waar tachtig procent van alle tulpenbollen ter wereld wordt geteeld, barst ieder voorjaar op de bollenvelden een explosie los van 8.5 tot 9 miljard tulpen en andere bolbloemen: een uitbundige mengeling van kleur en commercie, van vergankelijke schoonheid en eeuwenoude bloementeel.

Bij het woord ‘tulp’ denkt men onvermijdelijk aan Nederland en aan de Hollandse schilderkunst. Dat komt mede door een lange traditie van bloemstillevens die vorm gaf aan de Nederlandse Gouden Eeuw – een traditie die zich uitstrekt over eeuwen Europese kunst en die, niet verrassend, vandaag nog altijd springlevend is. Deze artistieke erfenis, deze voortdurende toewijding aan bloemrijke verbeeldingen, vormt – als een evenbeeld van de beroemde Kew Gardens in Londen – een ware botanische tuin van florale iconografie. Tot de meest originele en soms ronduit wonderlijke voorbeelden behoren tekeningen, schilderijen, foto’s en sculpturen van kunstenaars zo uiteenlopend en eigenzinnig als Jan Brueghel de Oude, Jacob Vosmaer, Jean León Gérôme, Vincent van Gogh, Georgia O’Keefe en Jeff Koons.

De meest recente toevoegingen aan dit immense *florilegium* zijn de fonkelende maar melancholische schilderijen van Sebastiaan Bremer. Een weelderige stortvloed van tulpen, azalea’s, narcissen, rozen, camelia’s, anjers, chrysanten, irissen, anemonen, rododendrons en cactusbloemen – werken die de Nederlandse traditie verder uitdiepen én vernieuwen, terwijl ze een intens gesprek aangaan met de kunstgeschiedenis, van toen en nu. Maar Bremer schildert niet op doek of koper, zoals Ambrosius Bosschaert de Oude deed in zijn parelmoerachtige *Boeket bloemen in een stenen nis* (1618). Hij werkt op bestaande fotografische afdrukken, in de geest van latere

Hans Bollinger, *Floral still life*, 1639

work rate and evolving bouquet of cascading associations. In more than one hundred related compositions, dilated flowers appear as the ultimate archetype – think Sunday parkgoers tracing shapes, objects and faces in cottony cloud formations. The artist’s retouched flora both discomfits and accommodates, a function of his carefully placed pointillist marks, stains and blurs, which also outline an eccentric expansiveness of vision. Bremer’s manipulations of modest-sized snap-shots – many of his photographic supports measure just 11 x 8 inches or smaller – don’t just challenge contemporary orthodoxies of scale, they zoom in and out like eyes adjusting to brand-new contact lenses. Together, his singular flower worlds contain whorled universes: there’s the personal and the political, the historical and the immediate, the worldly and the psychological, in ways that alternately frighten and fascinate.

If the widespread popularity of flowers, especi-

fotografische illusionisten als William H. Mumler, Hans Bellmer en Duane Michals.

Bremer is niets minder dan maniakaal in zijn productiviteit en in zijn steeds uitdijende netwerk van associaties. In meer dan honderd verwante composities verschijnen uitvergroete bloemen als ultieme archetypen – zoals zondagse parkbezoekers objecten, vormen of gezichten ontwaren in zachte wolkenformaties. Zijn bewerkte flora vervreemdt én troost tegelijk, dankzij zorgvuldig geplaatste pointillistische stippen, vlekken en vervagingen die een excentrieke ruimtelijkheid van kijken suggereren. Bremers manipulaties van kleine *snapshots* – vaak niet groter dan 28 bij 20 cm – dagen niet alleen hedendaagse ideeën over schaal uit, maar *zoomen* ook in en uit als ogen die moeten wennen aan nieuwe contactlenzen. Samen bevatten zijn unieke bloemenwerelden een duizelingwekkend heelal van associaties: het persoonlijke en het

Jan van Huysum, *Vase of flowers*, 1730

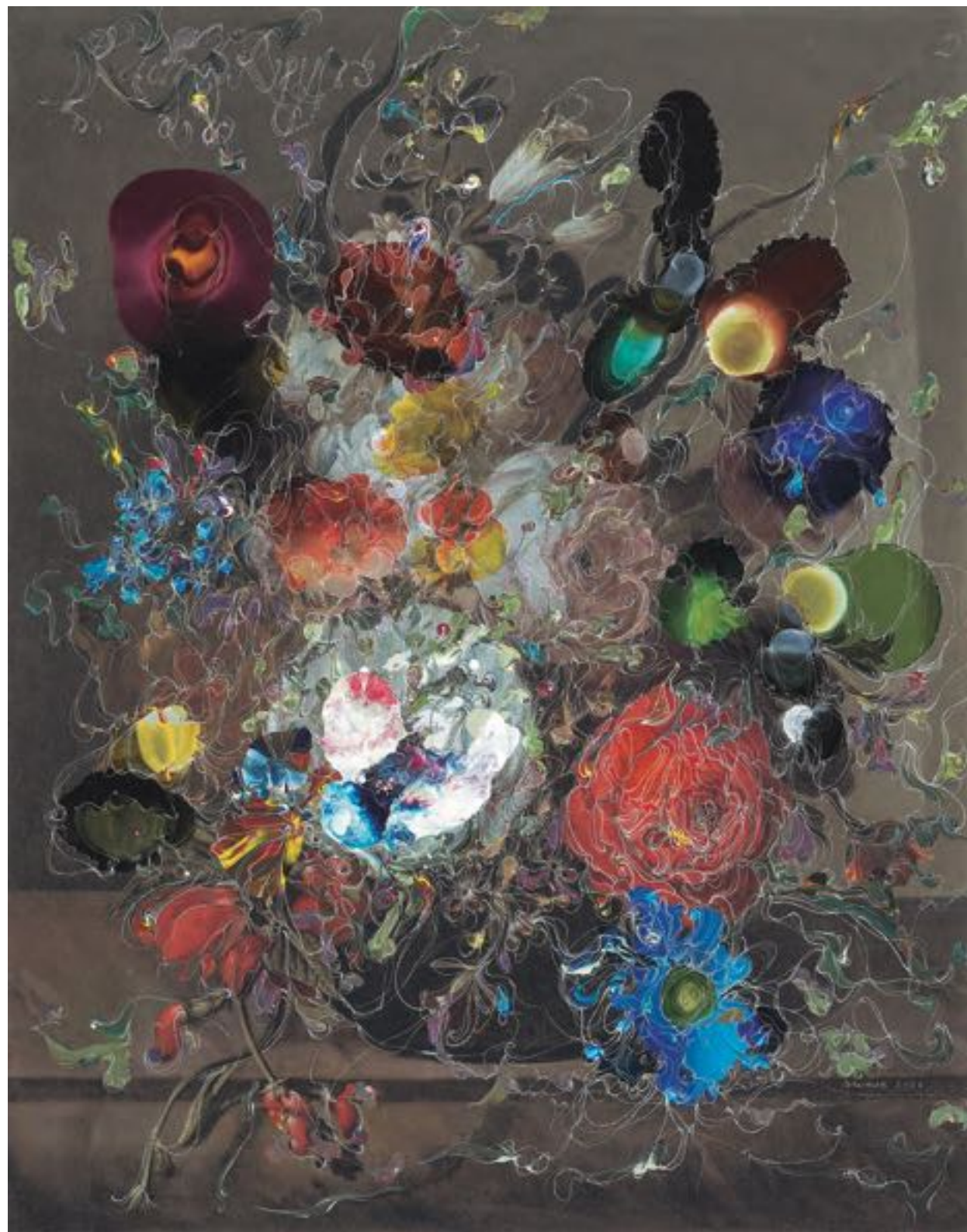
Modeled out of sunlight, 2025

A velvet hush, 2025

The nether recesses, 2026

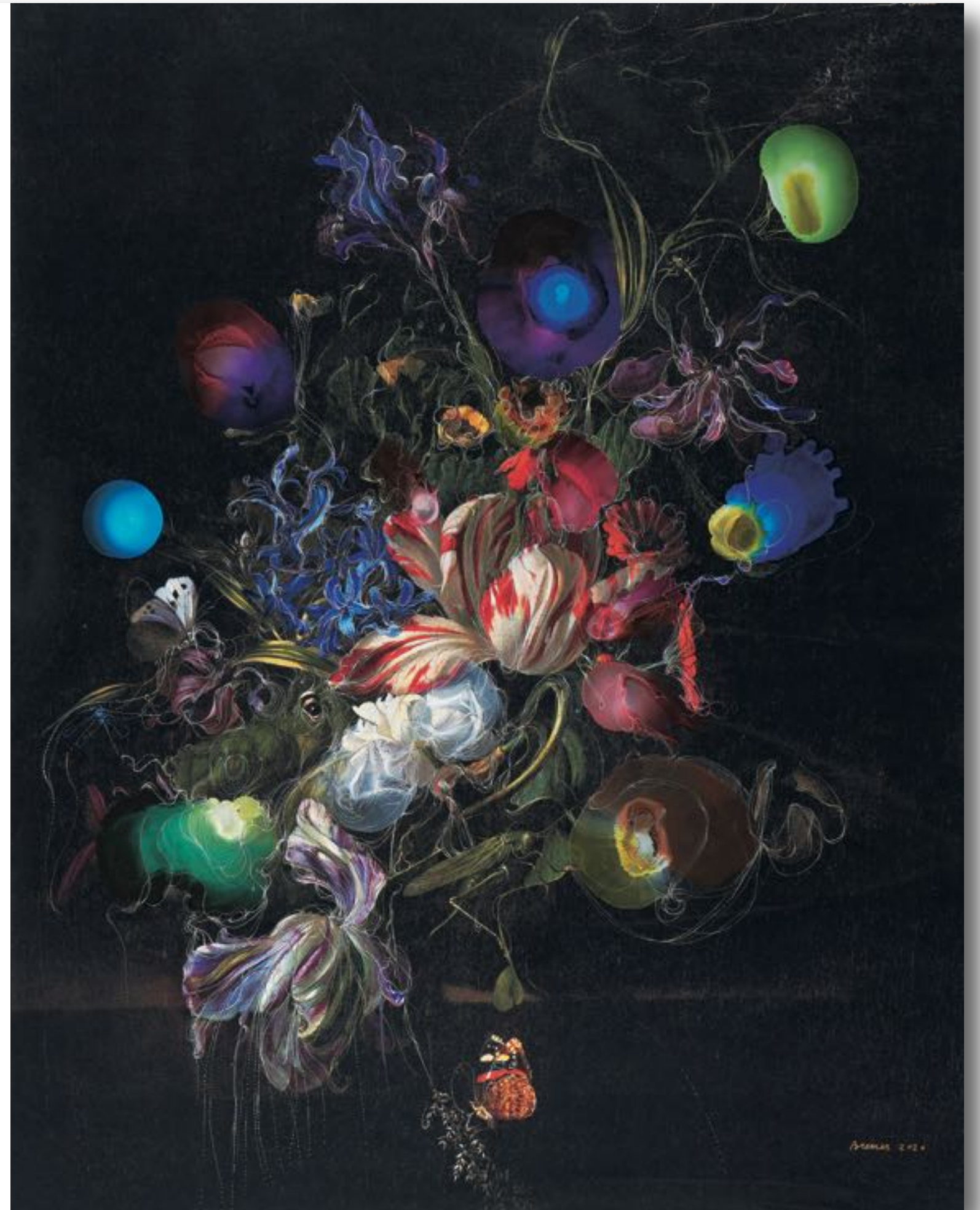

Running out of room, 2026

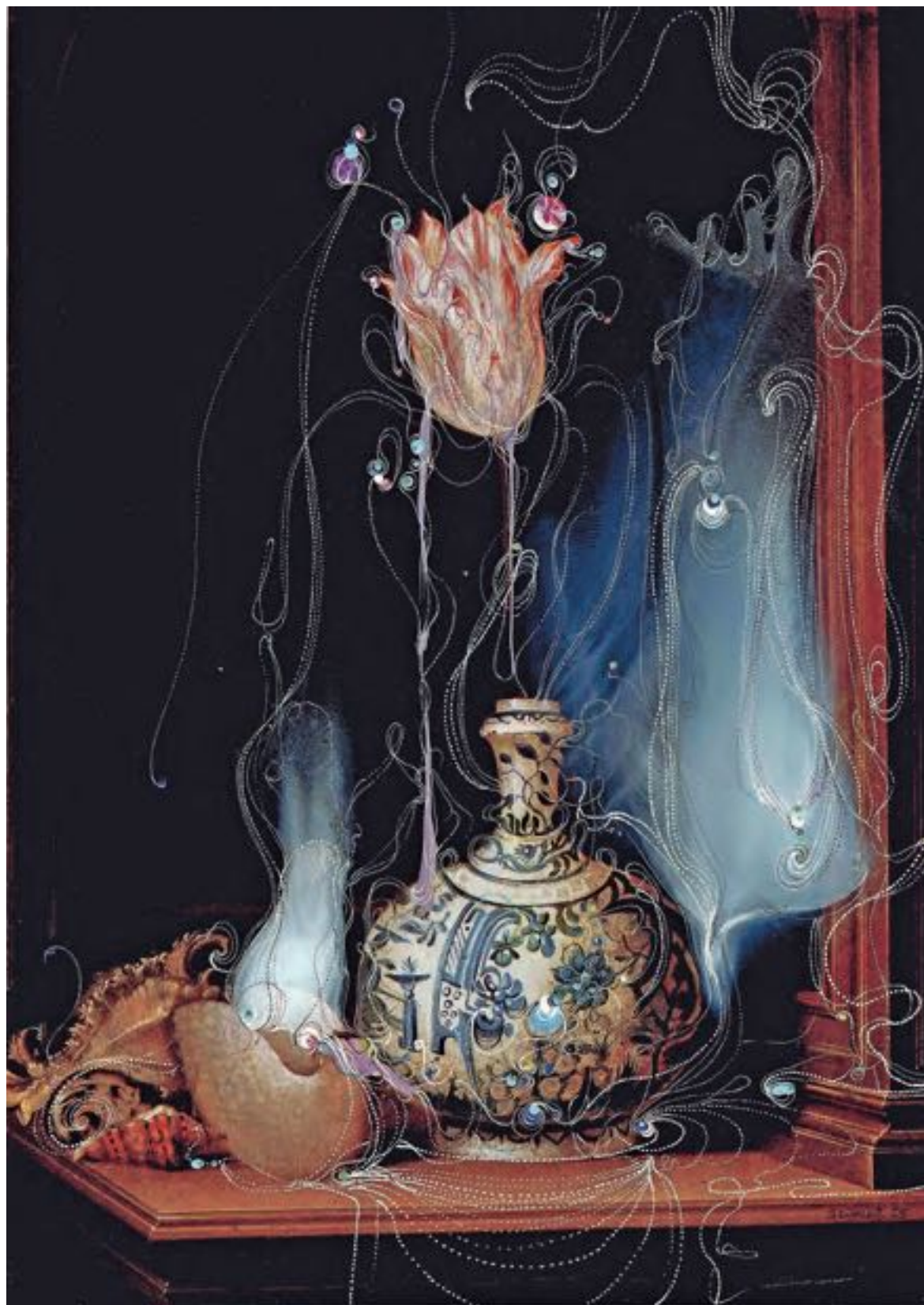

The dash between two dates, 2026

Spawn and burst, 2026

Rose-red diaphanous ear, 2025

Acknowledgements

Credits

Acknowledgements

Alexis Dean, Christian Viveros-Fauné, Claudia Bellini, Edwynn Houk, Jacob Marrel, Janey McAllester, Julie Castellano, Lars Been, Marc de Groot, Mart. Warmerdam, Michael Rosenfeld, Nanne Dekking, Paul Hedge, Paul Parreira, Riëlle Boerland, Robert Kloos, Ron Mandos, Sasha Gomeniuk, Sophie Bremer, Stephen Hartman, Stuart Morrison, Theo Bremer, Tobias Bremer, Veronica Houk, Vladimir Nabokov, Wim T. Schippers

To the galleries that have given these pictures a life beyond my studio:

Current

Edwynn Houk Gallery, New York, United States
Hales Gallery, London, United Kingdom
Ron Mandos Gallery, Amsterdam, The Netherlands

Former

Mia Sundberg Galleri, Stockholm, Sweden
Air de Paris, Paris, France
James Fuentes Gallery, New York, United States
Barbara Thumm, Berlin, Germany
Ybakatu Gallery, Curitiba, Brazil
Galeria Leme, São Paulo, Brazil
Roebbing Hall, New York, United States
Galerie Reisel, Rotterdam, The Netherlands

Special thanks to Anne van Lienden/Verwey Museum, Haarlem, The Netherlands

Like a rare blossom coaxed from an improbable seed, *Super Modern Things* came into being through the kindness and support of the Consulate General of the Netherlands in New York, Edwynn Houk Gallery, Hales Gallery, Ron Mandos Gallery, the discerning generosity of Michael Rosenfeld, and the quietly transformative patronage and friendship of Nanne Dekking. Most of all, thank you Claudia Bellini. I love you so.

Credits

Texts

Sebastiaan Bremer, Julie Castellano, Christian Viveros-Fauné

Photographic documentation

Jodokus Driessen, Marc de Groot, Fyodor Shiryaev, Jonathan de Waart

Translations

Sebastiaan Bremer, Claudia Bellini

Graphic design & color management

Mart. Warmerdam

Printing

Pantheon Drukkers, Velsen

Binding

Van Wijk, Utrecht

Publisher

Riëlle Boerland, 99 Uitgevers/Publishers

ISBN 978-90-78670-75-9

© 2026 authors, photographers, Sebastiaan Bremer,
99 Uitgevers/Publishers

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a database or retrieval system, or published, in any form or in any way, electronically, mechanically, by print, photoprint, microfilm or any other means without prior written permission from the publisher.

99 Uitgevers/Publishers
Koninginneweg 99
2012 GM Haarlem, The Netherlands
T + 31 (0)23 534 71 38
E info@99publishers.nl
www.99publishers.nl

www.sebastiaanbremer.net

Illustration front cover

An eye squinting at an incipient kiss, 2025
acrylic paint and ink on c-print
16-1/2 x 11 in / 41.9 x 27.9 cm

Illustration back cover

Cheerful naiveté, 2026
acrylic paint and ink on c-print
15-15/16 x 11-15/16 in / 40.5 x 30.3 cm

